

købe Andele i Præmieobligationer, gennemgaaende blive skuffede. Det er i Almindelighed Fattigfolk eller Folk, der ikke forstaa sig paa Obligationer, der indlade sig paa den Slags Handeler. De faa tilsendt nogle store trykte Reklameskrivelser, og i Tillid til disse indlade de sig paa Forretningen, uden at de i Virkeligheden kunne trænge til Bunds i det.

Jeg tror, at det høje Ting vil faa et Indtryk af, hvorledes Folk blive narrede, naar jeg læser et kort Stykke op af en Rapport, der er optaget den 4. November 1910. Der var kommet en Anmeldelse fra nogle Folk i Udlandet om, at de følte sig forfordelte ved Køb af en Andel i en Præmieobligation. De mente, de skulde have en Gevinst, og saa var der ingen. Der blev optaget en Politirapport i den Anledning, og vedkommende Obligationsfirmas Indehaver afgav da følgende Forklaring: „I Spillet paa disse Obligationer deltog Klageren med $\frac{1}{4}$ Andel, som efter Komparentens Forklaring og i Henhold til Spillebestemmelsernes § 2 og 6 er lig med $\frac{1}{400}$.“ — Altsaa, Køberen tror, han spiller med paa $\frac{1}{4}$, og skal have $\frac{1}{4}$ af Gevinsten; men Sælgeren oplyser ham om, at det er en Fejltagelse, $\frac{1}{4}$ betyder $\frac{1}{400}$; det er jo en temmelig stor Forskel. Det hedder videre i Rapporten: „Efter sin Andels Størrelse tilkommer Klageren $\frac{1}{400}$ af de Beløb, hvormed Obligationerne, hvorpaa han har været Medspiller, ere udtrukne. Komparenten indlever Opgørelse i 2 Stykker for Klagerens Deltagelse i Spillet; disse Opgørelser vedlægges. Det ses her, at $\frac{1}{400}$ af de udkomne Beløb i alt har været 10,88 Mark.“ — Altsaa, det var det, han nu skulde have. — „Af dette Beløb fradrager Komparenten dog som „Ekstraspesen“ og i Henhold til Bestemmelsernes § 6, 4de Stykke, 5 Kr. for hvert Spilleaar, i alt 10 Kr.“ Det, der saa bliver tilbage til Køberen, bliver 88 Pfennig. Det er alt, hvad den stakkels Køber faar til at engagere en Mand med for at faa sendt sin Gevinst, og for den Historie har han gennem 2 Aar betalt 72 Mark foruden Porto o. lign., saa man kan jo nok forstaa, at Manden føler sig noget forurettet over en saadan Behandling. Alligevel har Politiet ikke kunnet foretage sig noget; thi hvis vedkommende havde læst disse vidtløftige Reklamer igennem, i Henhold til hvilke han har købt sin Andel, vilde han have opdaget, at Betingelserne for Spillet virkelig staa deri. Men det opdager man bare ikke.

Saadanne i og for sig berettigede

Klager ere indkomne i en Aarrække; men der var intet at gøre, fordi de Love, vi havde, nemlig Loven af 6. Marts 1869 og særlig Loven af 10. April 1895, kun forbød Salget, naar det fandt Sted her i Landet. Det er gennemgaaende Udlændinge, særlig Tyskere, der drive denne Forretning. Det er forbudt at drive den Virksomhed i Tyskland; men saa rejser vedkommende herop. Han har heller ikke Lov til at sælge disse Andele her i Landet; men han har Lov til at lave Udbydelsesskrifterne, og saa sender han dem herfra til Tyskland. Han kan da ikke straffes i Tyskland, fordi han bor her, og omvendt er den danske Lov begrænset til de Tilfælde, hvor Salget finder Sted paa dansk Territorium. Derfor kan saadan en Mand sidde og drive en stor, omfattende Forretning, skønt i og for sig det, han foretager sig, nemlig Salg af Præmieobligationer, er forbudt baade her og i det paagældende Land, hvor han sælger dem. Men da altsaa Lovene af 6. Marts 1869 og 10. April 1895 kun forbyde Salget her i Landet, ere disse Folk gaaede fri, hver Gang de ere blevne tiltalte ved Domstolene, idet Salget ikke finder Sted her, men Køberen bor i Udlandet.

Der sker ikke anden Forandring ved dette Lovforslag end den, at nu kunne de paagældende ogsaa straffes, naar de sidde og drive en saadan Forretning i København og fange Købere i Udlandet. Det er meget store Forretninger, der efterhaanden have udviklet sig i København paa den Maade; de maa rammes og slaas ned; thi der kommer alt for mange Klager fra danske Gesandtskaber og Konsuler og fra herværende Repræsentanter for fremmede Magter til Finansministeren, Justitsministeren og Handelsministeren og ogsaa direkte til Politidirektøren. Der foreligger saaledes en Rapport fra 12. Januar i Aar, hvori Politidirektøren oplyser, at der næsten daglig indkommer saadanne Klager. Derfor maa den paagældende Trafik standses. Jeg tror ogsaa, at forskellige ærede Medlemmer — maaske navnlig socialdemokratiske Medlemmer — have modtaget forskellige saadanne Klager fra Kolleger i Udlandet — i det mindste er der sendt mig saadanne fra nogle ærede Medlemmer fra Arbejdere i Tyskland. Jeg tror, det er paa høje Tid, at vi faa et Lovforslag som det her foreliggende. Det vil sikkert gøre Gavn, og jeg haaber, at dette Lovforslag maa komme igennem Rigsdagen i denne Samling.